

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5MCdo/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	5799899983
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5799899983.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Y. R., bývajúcej v U. zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Čorbom, PhD., so sídlom v Košiciach, Žižkova 39, proti žalovanej Univerzitná nemocnica Martin, so sídlom v Martine, Kollárova 2, IČO: 00365327, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 8C 173/1999, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. mája 2012, sp.zn. 9 Co 52/2012 a rozsudku Okresného súdu Martin z 21. decembra 2011, č.k. 8 C 173/1999-593, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej nepriznáva náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní.

Odôvodnenie

Okresný súd Martin rozsudkom z 21. decembra 2011, č.k. 8 C 173/1999-593 žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 420 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a § 13 zákona č. 277/1994 Z.z. o zdravotnej starostlivosti. Uviedol, že základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Porušenie právnej povinnosti spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Príčinná súvislosť, ako jedna zo základných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu, znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať. Nemožno ju však ani vylúčiť iba z toho dôvodu, že protiprávne konanie dovŕšilo už existujúci nepriaznivý zdravotný stav poškodeného. Pokiaľ niektorú zo skutočností, ktoré prichádzajú do úvahy, ako príčiny vzniku škody, bez ktorých by škodlivý následok nebol nastal, je potrebné posúdiť z toho hľadiska, či išlo o konanie alebo opomenutie protiprávne, potom dôkaznú povinnosť ohľadne protiprávneho konania, ako aj príčinnej súvislosti má žalobkyňa. Mal za to, že napriek tomu, že zodpovednosť za škodu v rámci občiansko-právneho konania je zodpovednosťou

objektívnu, žalovaná sa tejto zodpovednosti zbavila tým, že preukázala, že škodu nezavinila. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané žiadne porušenie povinnosti žalovanej. Výsledkami znaleckého dokazovania bolo vylúčené, že by došlo k spoločnému zošitiu nervu a tepny na pravej hornej končatine žalobkyne, avšak tieto anatomické štruktúry zachytilo pooperačné jazvenie a výraznejšie neurologické a cirkulačné poruchy na pravej hornej končatine sa vyvinuli postupne. K prechodu z ľahšieho poškodenia vretenného nervu zisteného po ortopedickej operácii, do ťažkého poškodenia došlo síce tým, že nebola vykonaná včas operácia vretenného nervu pravého horného ramena žalobkyne, avšak zároveň nebolo možné konštatovať, že i pri včasnej operácii by bola väčšia šanca na zlepšenie funkcie inervovaných svalov vretenných nervov. Odstupom času sa šanca na plnú úpravu, či čiastočné zlepšenie funkcie inervovaných svalov znižuje. Z informačného systému hospitalizácií žalovanej bolo zistené, že žalobkyňa bola hospitalizovaná v Univerzitnej nemocnici Martin od 21. júla 1997 do 15. augusta 1997 a od 26. novembra 1997 do 11. decembra 1997. Iný záznam o hospitalizovaní žalobkyne sa v období rokov 1994-2000 nenachádzal. Pokiaľ by bola aj objednaná na operáciu dňa 2. marca 1998, nebolo preukázané z akých dôvodov sa uvedená operácia neuskutočnila, pričom v danom období žalobkyňa nebola prijatá do nemocnice ani na hospitalizáciu. Súd s odvolaním sa najmä na výsledky znaleckého dokazovania dospel k záveru, že žalovaná sa zbavila zodpovednosti za škodu tým, že preukázala, že škodu žalobkyne nezavinila. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 16. mája 2012.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline rozsudkom z 10. mája 2012, sp.zn. 9 Co 52/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny, keď sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.) a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodal, že sporové konanie je ovládané zásadou prejednávajúcej, ktorú je treba chápať tak, že tvrdiť rozhodné skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou účastníkov konania, čo znamená, že účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť uviesť a predložiť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena, ktorý sa premieňa v zodpovednosť účastníka za výsledok sporu. Plne sa stotožnil so záverom okresného súdu, že pokiaľ prítomnosť žalobkyne v januári 1998 a v marci 1998 v nemocnici žalovanej k vykonaniu operácie na neurochirurgickom oddelení preukázaná nebola, a to bez ohľadu na postupy MUDr. Y., a nie je možné ani s pravdepodobnosťou vyjadriť sa k úspešnosti, resp. neúspešnosti včas vykonanej operácie, nie je možné ani vyvodit' zodpovednosť žalovanej za zhoršenie zdravotného stavu žalobkyne. Žalovaná ako škodca preukázala existenciu takých okolností (neprítomnosť žalobkyne v nemocnici žalovanej v čase plánovaných operácií na neurochirurgickom oddelení), ktorými možno spoľahlivo vyvodit', že škode nemohla zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré by bolo možné objektívne od nej požadovať. S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny, keď sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnila, ani ich nevyčísľala a z obsahu spisu nevyplývalo, že by jej inak vznikli účelne vynaložené výdavky.

Na základe podnetu žalobkyne podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. mája 2012, sp.zn. 9 Co 52/2012 a rozsudku Okresného súdu Martin z 21. decembra 2011, č.k. 8 C 173/1999-593. Poukázal, že v konaní bolo zisťované, či zodpovednosť žalovanej za škodu nie je daná pre postup žalovanej pri zdravotnej starostlivosti poskytnutej žalobkyňu po tom, ako po operácii vykonanej 22. júla 1997 bolo u žalobkyne zistené poškodenie vretenného nervu pravej hornej končatiny. Podľa listu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky - sekcia zdravotnej starostlivosti z 12. novembra 1998 (č.l.6) by včasná chirurgická revízia bola v danej veci vhodnejšia ako realizovaný konzervatívny postup. Poukázal, že znalec MUDr. Jozef Hudcovský pri výsluchu (pojednávanie 8. júna 2010 - č.l. 479) uviedol, že po tom, ako pri kontrole v mesiaci november bolo zistené ťažké poškodenie nervu, mala byť urýchlene vykonaná reoperácia, hoci nemožno s určitosťou potvrdiť, že po tejto reoperácii by sa bol nález úplne upravil. Pri urýchlenej reoperácii bolo podľa znalca možné zlepšiť hybnosť končatiny. Uviedol, že v rozsudku súdu prvého stupňa sa uvádza zistenie o hospitalizácii žalobkyne u žalovanej v období od 26. novembra 1997 do 11. decembra 1997. Hospitalizáciu žalobkyne u žalovanej v uvedenom období mal za

preukázanú aj odvolací súd. Svedkyňa MUDr. H. W. pri výsluchu (pojednávanie 11. novembra 2008 - č.l. 357) k hospitalizácii žalobkyne v období november až december 1997 uviedla, že podľa zdravotnej dokumentácie bola 8. decembra 1997 pripravovaná operácia revízia vretenného nervu, pacientka bola 8. decembra pripravovaná na revíziu, bola na oddelení ARO, 9. decembra bola pripravovaná na operáciu a 11. decembra bola prepustená do domáceho liečenia bez udania dôvodu. Poukázal, že súčasťou spisu je aj chorobopis žalobkyne týkajúci sa hospitalizácie na neurochirurgickom oddelení v období od 26. novembra 1997 do 11. decembra 1997. Z chorobopisu vyplýva, že žalobkyňa bola od 7. decembra 1997 do 11. decembra 1997 v príprave na revíziu operáciu, 8. decembra 1997 bolo pri príprave na operačný zákrok vykonané vyšetrenie na anesteziologicko-resuscitačnom oddelení, 9. decembra 1997 je zaznamenané „v príprave na operáciu na štvrtok“, 10. decembra 1997 je zaznamenané „dohodnúť termín operácie“ a 11. decembra 1997 je zaznamenané „prepustená domov“. Súd prvého stupňa sa podľa rozsudku pri vykonávaní dokazovania oboznámil aj s chorobopisom žalobkyne. Mal za to, že napriek uvedeným dôkazom (výsluch znalca, výsluch svedkyne, chorobopis žalobkyne) sa rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok odvolacieho súdu zaoberali iba s nevykonaním operácií v termínoch január 1998 a marec 1998, keď sa žiadnym spôsobom nevyporiadali s hospitalizáciou žalobkyne u žalovanej v období od 26. novembra 1997 do 11. decembra 1997 (hoci ju mali za preukázanú) a najmä s ukončením tejto hospitalizácie bez vykonania pripravovanej operácie. Podľa jeho názoru bolo vyporiadanie sa s uvedenými dôkazmi v prípade rozsudku odvolacieho súdu potrebné z dôvodu, že rozhodoval o odvolaní, v ktorom žalobkyňa namietala, že reoperácia sa odkladala a bola bezdôvodne posielaná z nemocnice domov. Mal za to, že ak sa rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok odvolacieho súdu v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. nevyporiadali s hospitalizáciou žalobkyne u žalovanej v období od 26. novembra 1997 do 11. decembra 1997 a najmä s ukončením tejto hospitalizácie bez vykonania pripravovanej operácie, sú obe rozhodnutia v posúdení žalovanou poskytnutou zdravotnou starostlivosťou nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a konanie je tak postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. U rozsudku odvolacieho súdu je táto vada daná aj z dôvodu, že nedošlo k náležitému vyporiadaniu sa s námietkami odvolania žalobkyne, ktoré boli relevantné pri posudzovaní zodpovednosti žalovanej za škodu, pri posudzovaní ktorej bola podľa rozsudku odvolacieho súdu rozhodujúcou neprítomnosť navrhovateľky v nemocnici žalovanej v čase plánovaných operácií na neurochirurgickom oddelení. Poukázal na vyjadrenie znalca MUDr. Jozefa Hudcovského, podľa ktorého bolo pri urýchlenej operácii po kontrole v mesiaci november 1997 možné zlepšiť hybnosť končatiny. Mal za to, že ak odvolací súd napriek tomu dospel k záveru, že vyvodu zodpovednosti žalovanej bráni nemožnosť vyjadrenia pravdepodobnosti úspešnosti včas vykonanej operácie, potom je jeho rozhodnutie vo vzťahu k § 420 Občianskeho zákonníka spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Z týchto dôvodov generálny prokurátor navrhol, aby mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa boli zrušené a vec vrátená Okresnému súdu Martin na ďalšie konanie, z dôvodu, že konanie súdov je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s podaným mimoriadnym dovolaním, ako aj s dôvodmi v ňom uvedenými, keď poukázala na jej písomné vyhotovenie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedla, že podľa jej názoru vykonaným dokazovaním nebolo preukázané žiadne porušenie povinností zamestnancov žalovanej, ktorí poskytovali zdravotnú starostlivosť žalobkyňi, rozhodnutia súdov vo veci považovala za správne a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie ako bezdôvodné zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.

Podľa § 243e ods. 1 O.s.p. ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby

dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f O.s.p.), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie. Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 O.s.p.).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát konštatoval porušenie čl. 6 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo výlučne z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnemu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritorne rozhodli (porovnaj *Roseltrans proti Rusku* z roku 2005). Opakovane tiež zdôraznil, že v záujme právnej istoty by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté a k ich zrušeniu by malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd [viď napríklad *Abdullayev proti Rusku* (rozsudok z roku 2010)], resp. závažných pochybení [viď *Sutyazhnik proti Rusku* (rozsudok z roku 2009)]. Za takú vadu alebo pochybenie však nemožno v žiadnom prípade považovať to, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory.

Zároveň ESLP opakovane dospel - na základe sčasti odlišných úvah - aj k názoru, že k porušeniu čl. 6 Dohovoru dochádza tiež vtedy, ak je právoplatné a záväzné rozhodnutie súdu zrušené v rámci mimoriadneho prieskumu, ktorý presadil taký subjekt odlišný od účastníkov konania, len na úvahe ktorého bolo posúdenie vhodnosti alebo potreby podania mimoriadneho opravného prostriedku iniciujúceho tento mimoriadny prieskum (viď napríklad rozhodnutia ESLP vo veci *Kutepov a Anikayenko proti Rusku* z roku 2005 a vo veci *Tripon proti Rumunsku* z roku 2008). Inštitút veľmi podobný mimoriadnemu dovolaniu upravenému v Občianskom súdnom poriadku bol predmetom skúmania ESLP vo veci *Tripon proti Rumunsku* (rozsudok z roku 2008). V tomto rozhodnutí ESLP konštatoval, že v skúmanom prípade generálny prokurátor nekonal na základe vlastnej iniciatívy, ale konal na základe žiadosti jednej zo strán sporu. ESLP zásah generálneho prokurátora do takéhoto súkromnoprávneho súdneho konania označil za priťažujúci faktor, pretože, hoci tento štátny úradník konal na základe podnetu účastníka súdneho konania, podanie mimoriadneho dovolania bolo ponechané výlučne na voľnej úvahe generálneho prokurátora. ESLP v danej veci preto dospel k záveru, že zrušenie dotknutého právoplatného a záväzného rozhodnutia porušilo sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Aj aktuálne rozhodnutia ESLP z 9. júna 2015 vydané vo veciach proti Slovenskej republike (*DRAFT-OVA, a.s., PSMA, s.r.o. a COMPCAR, s.r.o.*) pripomínajú význam a obsah princípu rovnosti zbraní a princípu právnej istoty, s ktorými bezprostredne súvisí otázka záväznosti, nezrušiteľnosti a dôveryhodnosti právoplatných súdnych rozhodnutí z iniciatívy generálneho prokurátora vyjadrenej podaním mimoriadneho dovolania.

Plénum Ústavného súdu SR Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), zohľadňujúc uvedené závery ESLP a reagujúc na niektoré prípady nejednotnosti senátov ústavného súdu pri riešení otázky prípustnosti mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť a záväznosť, 18. marca 2015 pod sp.zn. PL.z. 3/2015 zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.“

Vyššie uvedené naznačuje, ako tieto súdne orgány (ESLP a ústavný súd), oprávnené za splnenia

určitých predpokladov zrušiť aj rozhodnutie najvyššieho súdu, budú rozhodovať v skutkovo a právne podobných veciach, v ktorých generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie napriek tomu, že mimoriadnemu dovolaniu nepredchádzalo využitie všetkých dostupných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov.

Povinnosť vyčerpať prostriedok nápravy, a to aj v prípade pochybnosti o jeho účinnosti, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP (Van Oosterwijck proti Belgicku, rozsudok z roku 1980). Účastník konania je povinný vyčerpať všetky dostupné opravné prostriedky až po najvyššiu úroveň do takej miery, do akej je možné rozumne predpokladať, že ten-ktorý opravný prostriedok, oprávnenie podať ktorý účastník má, je (aspoň) potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Osobný názor účastníka konania na účinnosť alebo neúčinnosť konkrétneho opravného prostriedku nie je významný. Právomoc vyhodnotiť, či boli využité všetky dostupné opravné prostriedky, náleží ex officio súdu, ktorý rozhoduje o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Vzhľadom na nejednotnosť súdneho rozhodovania, ktorá sa prejavila v zaujímaní odlišných právnych názorov obsiahnutých v rozhodnutiach senátov občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia pri posudzovaní procesnej prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, prijali občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu a obchodnoprávne kolégium najvyššieho súdu spoločné zjednocujúce stanovisko k prípustnosti mimoriadneho dovolania v zmysle § 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako spoločné stanovisko pod č. 94/2015. Právna veta tohto stanoviska znie: „Procesná prípustnosť mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka je v občianskom súdnom konaní podmienená tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré boli potenciálne spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.“

Predmetné stanovisko vychádza z názoru, že postup účastníka občianskeho súdneho konania, ktorý mal v určitom prípade možnosť napadnúť rozhodnutia súdov odvolaním alebo dovolaním, uvedenú možnosť ale nevyužil, i keď tieto opravné prostriedky mali potenciál podstatne ovplyvniť rozhodnutie súdu, sa prieči všeobecne rešpektovanej zásade „nech si každý chráni svoje práva“. Táto zásada zdôrazňuje procesnú povinnosť účastníka vyvinúť vlastnú aktivitu a iniciatívu tak, aby sám svojimi procesnými úkonmi riadne, včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou sledoval ochranu svojich subjektívnych práv. Pokiaľ účastník konania zostane v naznačenom smere pasívny, je (neskoršia) aktivita generálneho prokurátora vyúsťajúca do podania mimoriadneho dovolania neprípustná a nemôže mať procesné dôsledky predpokladané v § 243e až § 243j O.s.p.

Dovolací súd s poukazom na hore uvedené dospel k záveru, že v danom prípade prebehlo dvojstupňové konanie, v ktorom mala žalobkyňa možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia. Zo spisu nevyplýva, že by sama náležite chránila svoje práva a konala dostatočne predvídavo, starostlivo a obozretne. Žalobkyňa nepodala dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu. Nevyužila preto dostupný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mala k dispozícii a ktorý bol potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Vzhľadom na pasivitu samotnej žalobkyne pričasnej ochrane jej práv je procesne neprípustná dodatočná aktivita generálneho prokurátora, ku ktorej došlo podaním mimoriadneho dovolania podnecovaného žalobkyňou.

Z týchto dôvodov najvyšší súd odmietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako procesne neprípustné (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Generálnemu prokurátorovi v konaní o mimoriadnom dovolaní nemôže byť uložená povinnosť nahradiť trovy konania. Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (viď § 148a ods. 1 a 2 O.s.p.). V danom prípade dala podnet na mimoriadne dovolanie žalobkyňa. Žalovaná nepodala návrh na priznanie náhrady trov konania o mimoriadnom dovolaní; najvyšší súd jej vzhľadom na to nepriznal náhradu trov konania o mimoriadnom

dovolání (§ 243i ods. 2 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.